

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Kathryn Lasky
“Guardians of Ga’Hoole”
“Book One - The Capture ”

GUARDIANS OF GA’HOOLE #1: THE CAPTURE
Copyright © 2003 by Kathryn Lasky. All rights reserved. Published
by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York,
NY 10012, USA.
Copyright © 2010 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Cover art by Richard Cowdrey
Copyright © za ilustracije Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-130-6

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Ketrin Laski

Čuvari Ga'hula

PRVA KNJIGA

Zatočenik

Prevela

Maja Kostadinović

**Čarobna
knjiga**

Dalje od Najdaljeg

Južna
kraljevstva

Suma senki

Srebroveo

Pustara

Sumsko
kraljevstvo
Ambala

Kanjoni svetog Egolija

Sirotište za sove
Sveti Egolije

Rt slomljene kandže Severna kraljevstva

Poluostrvo
Sume duhova

Hulmore

Ledeni
tesnaci

Ostrvo Velikog
Ga'hul drveta

Rt Glauks

Kljunovi

Pustinja
Kunir

Šumsko
kraljevstvo
Tilo

Reka Hul

Sorenova šupljina

... šumsko kraljevstvo Tito bivalo je sve manje i manje i sve bleđe i bleđe u noći...

Za En Rejt, Mudru Sovu, Sjajnu Instruktoru Letenja

K. L.

Sadržaj

Prolog	11
Sećanje na gnezdo	13
Život vredan crvljiva boba	25
Ugrabljen!	32
Sirotište za sove Sveti Egolije	37
Začarani mesečinom	47
Odvojene jame, ali jedan um	52
Odličan plan	56
Gvalikarijum	61
Dobra negovateljica Fini	67
Prava strana u naopakom svetu	73
Gilfino otkriće	78
Opečeni mesečinom	85
Savršenstvo!	91
Jajorijum	97
Izlegalište	102
Hortenzijina priča	107
Spasite jaje!	115
Krvava noć	120
Vera	127
Grimblova priča	132
Let	138
Oblik vetra	142
Slobodan let	148
Prazna gnezda	158
Gospođa P.!	168

Pustinjska bitka	182
Hortenzijini orlovi	189

Prolog

Svet je kružio poput vrtloga, jelove iglice su zaklanjale noćno nebo, a imao je i užasan osećaj da tlo šume juri k njemu. Soren je počeo ludački da mlati malim, zdepastim krilima. Nema svrhe!, pomislio je. Mrtav sam. Mrtav sović. Prošlo je tek tri nedelje otkako sam se ispilio i s mojim životom je već gotovo!

Iznenada, nešto je počelo da ublažava njegov pad – povetarac? Vazdušni jastuk? Lagan vetrić koji pluta kroz pramenove njegovog neuglednog paperja? Šta to bi? Vreme kao da je usporilo. Pred očima mu je proletela svaka sekunda njegovog kratkog života – od najranijih sećanja...

PRVO POGLAVLJE

Sećanje na gnezdo

„Noktuse, možeš li da odvojiš još malo mekog perja, dragi? Čini mi se da će se naše treće dete ubrzo izleći. Jaje već počinje da puca.“

„Ne ponovo!“, uzdahnuo je Klad.

„Kako to misliš 'ne ponovo', Klade? Zar ne želiš još jednog mlađeg brata?“, pitao ga je otac. Zvučao je blago razdraženo.

„Ili sestru?“ Njegova majka je isпустиła mek zvižduk kakav sove Kukurivje ponekad koriste.

„Ja bih voleo da imam mlađu sestru“, pijuknuo je Soren.

„Izlegao si se pre dve nedelje.“ Klad se okrenu ka svom mlađem bratu. „Šta ti znaš o sestrama?“

Možda su, pomislio je Soren u sebi, *bolje od braće*. Činilo mu se da je Klad ozlojeđen na njega otkako se rodio.

„Veruj mi, ne želiš da stignu u trenutku kada počinješ da granaš“, izjavio je Klad tupo. Grananje je prvi korak, bukvalno, na putu ka letenju. Mladi sovići skakuću od grane do grane, mlatarajući krilima.

„Kakvo je to ponašanje, Klade?“, ukorio ga je otac. „Ne budi nestrpljiv. Biće vremena za grananje. Seti se da će ti letačko perje izrasti tek za mesec dana, ili više.“

Soren je baš hteo da pita šta je mesec kada je začuo krckanje. Druga šumska stvorenja ne bi primetila taj zvuk. Međutim, Kukuvijske su blagoslovene izuzetnim sluhom.

„Dolazi!“, bez daha izgovori Sorenova majka. „Veoma sam uzbuđena.“ Ponovo je uzdahnula i ushićeno pogledala snežnobelo jaje koje se ljuljalo napred-nazad. Pojavila se majušna rupa iz koje je izvirio kljun.

„Pa to je jajni zub, tako mi Glauksa!“, uzviknu Sorenov otac.

„Moj je bio veći, zar ne, tata?“ Klad je gurnuo Sorena u stranu da bi bolje video, ali Soren se ponovo primakao provlačeći se ispod očevog krila.

„Oh, ne znam, sine. Zar to nije predivan, blistav šiljak. Uvek me oduševi. Majušno stvorenje koje se probija u veliki svet. Ah! Blaženog mi bupca¹, posredi je pravo čudo.“

Zaista je delovalo poput čuda. Soren je zurio dok se rupa cepala i stvarala dve ili tri pukotine. Jaje je blago zadržtalo i pukotine su postale duže i šire. I sam je to uradio pre samo dve nedelje. Kako je ovo uzbudljivo!

„Šta se desilo s mojim jajnim zubom, mama?“

„Otpao ti je, glupane“, odvratio je Klad.

„Oh“, oglasio se Soren tiho. Njegovi roditelji su bili toliko zaneti posmatranjem izleganja da nisu ukorili Klada zbog grubosti.

„Gde je gospođa P.? Gospođa P.?“, reče njegova majka žustro.

---

¹ Jedan od ptičjih stomaka, s debelim, mišićavim zidovima, koji melje hranu. Ptice nemaju zube i ne žvaću. (Prim. prev.)

„Evo me, gospođo.“ Gospođa Plitiver, stara slepa zmija koja je provela mnogo godina s porodicom sova, skliznula je u šupljinu. Mnoge sove uzimaju slepe zmijske, rođene bez očiju, za gnezdopomoćnice, kako bi im gnezda bila očišćena od larvi i raznih insekata koji se zavlače u šupljinu.

„Gospođo P., ima li larvi ili gamadi u čošku gde je Noktus ostavio sveže paperje?“

„Naravno da nema, gospođo. Imali ste mnoga legla sovića otkako sam s vama.“

„Izvinite, gospođo P. Kako sam uopšte mogla da posumnjam u vas? Uvek sam nervozna kada se jaje izleže. Svaki put je kao prvi. Nikada se nisam navikla na to.“

„Ne izvinjavajte se, gospođo. Mislite li da druge ptice mare za to da li im je gnezdo čisto? Kakve sam samo pričula o morskim galebovima! Bože moj! Pa, neću sada o tome.“

Slepe zmijske se ponose time što rade za sove, koje smatraju najplemenitijim pticama. Veoma pedantne, slepe zmijske preziru ostale ptice i smatraju ih nečistim. Naime, druge ptice imaju tu nesreću da njihov sistem za varenje proizvodi vlažan izmet umesto urednih zamotuljaka – kuglica koje sove izbacuju ili pljuju. Mada sove vare meku hranu na sličan način kao i ostale ptice i izbacuju ostatke u tačnoj formi, iz nekog razloga ih nikada ne dovode u vezu s nižim oblikom varenja. Krzno, kosti i zubi njihovog plena, poljskih miševa, koji ne mogu da se svare na uobičajen način, skupljaju se u gvalice – male lopte, veličine i oblika sovinog bupca. Nekoliko sati nakon jela sove ih ispljunu. Slepe zmijske nazivaju ostale ptice mokrim govancima.

Naravno, gospođa Plitiver je i suviše pristojna da bi koristila prostačke izraze.

„Mama!“, uzdahnu Soren. „Vidi ovo.“ Gnezdnom se iznenada prolomio zvuk pucanja. Ponovo su ga osetili samo osetljivi ušni prorezi sova Kukupija. Jaje se raspuklo. Iz njega je ispuzala bleđa sluzava grudva.

„Devojčica!“, začu se dugačak pisak iz grla njegove majke. Bio je to pisak čiste sreće. „Divno!“, uzdahnula je.

„Očaravajuće!“, dodade Sorenov otac.

Klad je zevnuo, a Soren je zapanjeno zurio u golo žgepče čije su ogromne, buljave oči bile čvrsto zatvorene.

„Šta joj je s glavom, mama?“, pitao je Soren.

„Ništa, dragi. Pilići imaju velike glave. Potrebno je neko vreme da ih tela pristignu.“

„Da ne pominjem mozak“, promrmljao je Klad.

„Zbog toga ne mogu odmah da drže glavu uspravno“, nastavila je majka. „Tako si i ti izgledao.“

„Kako će se zvati mala duša?“, upita Sorenov otac.

„Eglantina“, odvrati majka istog trenutka. „Oduvek sam želela malu Eglantinu.“

„Oooooh! Mama, sviđa mi se to ime“, rekao je Soren, a potom ga nežno ponovio. Zatim je na prstima prišao sićušnoj masi beline koja je pulsirala. „Eglantina“, prošaputao je nežno i pomislio da vidi kako se jedno oko otvara tek za milimetar, a tanak glas izgovara „zdravo“. Soren je odmah zavoleo svoju sestricu.

Jednog trenutka Eglantina je bila drhtava vlažna grudva, a nekoliko minuta kasnije pretvorila se u paperjastu belu loptu. Brzo je jačala, ili se bar Sorenu tako činilo.

Roditelji su ga uveravali da se i njemu dogodila ista stvar. Te večeri se odigrala Ceremonija prvog insekta. Oči su joj bile širom otvorene i urlala je od gladi. Eglantina je jedva izdržala očev „Dobro došla u Tito“ govor.

„Mala Eglantina, dobro došla u šumu Tito, šumu sova Kukurvija ili Tito albi, kako glasi zvaničan naziv. Nekada davno, veoma davno, živeli smo u ambarima. Međutim, sada sa svim Tito rođacima živimo u šumskom kraljevstvu poznatom pod imenom Tito. Ima nas vrlo malo i verovatno smo najmanje od svih kraljevstava sova. Doduše, prošlo je mnogo vremena otkako smo imali kralja. Jednog dana, kada odrasteš, kada uđeš u drugu godinu života, i ti ćeš izleteti iz gnezda i pronaći šupljinu u kojoj ćeš živeti sa svojim partnerom.“

Taj deo govora zapanjio je i uznemirio Sorena. Nije mogao da zamisli da će odrasti i imati svoje gnezdo. Kako da se odvoji od roditelja? Ipak, imao je potrebu da leti, čak i s tim zdepastim krilima na kojima nema ni traga od pravog letačkog perja. „A sada“, nastavio je Sorenov otac, „nastupa vreme za Ceremoniju prvog insekta.“ Okrenuo se ka Sorenovoj majci. „Marela, draga moja, molim te da doneseš cvrčka.“

Sorenova majka pride. U kljunu je držala jednog od poslednjih letnjih cvrčaka. „Jedi, malena! Glavu napred. Da, niz kljun. Da, uvek glavom napred – to je pravi način, bez obzira na to da li je posredi cvrčak, miš ili voluharica.“

„Mmmmm“, uzdahnuo je Sorenov otac dok je posmatrao kako njegova ćerka guta cvrčka. „Pazi da ti se ne zavrti u bupcu.“

Klad je trepnuo i zevnuo. Ponekad ga je zaista bilo sramota što ima takve roditelje, posebno kada izvale neku glupu šalu. „Glavni komičar u šumi!“, promrmljao je.

U zoru, kada su se sove smirile, Soren je i dalje bio toliko uzbuđen zbog rođenja sestre da nije mogao da spava. Roditelji su se popeli iznad njega, na ispust na kojem spavaju, međutim, njihovi glasovi su dopirali do njega kroz blede jutarnje zrake što su obasjavali šupljinu.

„O Noktuse, to je tako čudno – još jedan sović je nestao?“

„Da, draga, i ja sam uplašen.“

„Koliko ih je nestalo u poslednjih nekoliko dana?“

„Petnaest, čini mi se.“

„To je mnogo više nego što se može pripisati raku-nima.“

„Da“, odvrati Noktus smrknuto. „Još nešto me muči.“

„Šta?“, upita njegova supruga tihim hukom.

„Jaja.“

„Jaja?“

„Neka jaja su nestala.“

„Jaja iz gnezda?“

„Da, bojim se da je tako.“

„Ne!“, bez daha izgovori Marela Alba. „Nikada nisam čula za nešto slično. To je nezamislivo.“

„Pomislio sam da ti moram reći u slučaju da budemo blagosloveni još jednim mladuncem.“

„Oh, do Glauksa“, uzdahnula je majka. Soren je širom otvorio oči. Nikada ranije nije čuo svoju majku kako psuje.

„Mi retko napuštamo gnezdo tokom smutnih vremena. Onaj ko krade jaja i mlade sigurno nas posmatra.“ Zastala je. „Neprestano nas posmatra.“

„Sigurno ume da se penje ili da leti“, odvrati Noktus Alba mračnim glasom.

Soren oseti kako se užas uvlači u šupljinu. Bilo mu je drago što Eglantina nije ukradena dok je još bila u jajetu. Zakleo se da je nikada neće ostaviti samu.

Otkako je Eglantina pojela prvog insekta, Sorenu se činilo da njegova sestra neprestano jede. Majka i otac su ga uveravali da se i on tako ponašao. „I dalje si proždrljiv, Sorene! Uskoro će biti vreme za tvoju Ceremoniju krzna na mesu!“

Tako je tekao život tokom prvih nedelja koje je proveo u gnezdu – jedna ceremonija za drugom. Svaka je, na neki način, vodila do najvećeg, verovatno najsvečanijeg i najradosnijeg trenutka u životu svake sove: do prvog leta.

„Krzno!“, prošaputao je Soren. Nije mogao ni da zamisli kakav će to osećaj biti. Šta će osećati dok mu krzno bude klizilo niz grlo. Majka je uvek skidala krzno s mesa i vadila kosti pre nego što Sorenu da komadiće svežeg miša ili veverice. Klad je već prošao kroz Ceremoniju prvog mesa, kada mu je dozvoljeno da pojede „ceo komad“, kako se Sorenov otac izrazio. Baš pred Ceremoniju prvog mesa mlade sove počinju da granaju. Nakon toga mogu započeti svoj prvi pravi let pod budnim pogledom roditelja.

„Skoči! Skoči! To je to, Klade! A sada, podigni krila kad skočiš ka sledećoj grani. Bez letenja. Čak i nakon prve lekcije iz letenja ne smeš leteti sam, sve dok mama i ja ne kažemo da je to u redu.“

„Dobro, tata!“, odvratio je Klad glasom sove koja se beskrajno dosađuje. Zatim promrmlja: „Koliko sam puta čuo ovu pridiku!“

Soren ju je takođe čuo mnogo puta, mada će proći dosta vremena pre nego što bude spreman za grananje. Najgore što mlada sova može da učini jeste da pokuša da leti pre nego što je spremna za to. Naravno, mlade sove su upravo to radile dok bi njihovi roditelji bili u lovu. Bilo je teško odoleti iskušenju da se isprobaju nova krila, ali ta avantura bi se najverovatnije završila katastrofalnim padom. Sović bi ispaao iz gnezda i možda se ozbiljno povredio, a na zemlji bi bio izložen opasnim predatorima. Ovog puta je predavanje bilo kratko i lekcija iz grananja se nastavila.

„Britko! Britko, dečko! Spusti nos. Sove su tihi letači.“

„Ali ja još ne letim, tata! Na to me neprestano podsećaš! Zašto je bitno da spustim nos dok granam?“

„Loša je to navika! Loša navika! To vodi ka nosnom letu. Teško je prevazići naviku podignutog nosa stečenu tokom grananja.“

„Oh, kakva sekiracija!“

„Oh, nasekiraću ja tebe!“, prsnuo je Noktus i čušnuo sina po glavi tako da ga je maltene oborio. Soren je morao da prizna da Klad nije zacvileo, već se samo podigao i prostrelio oca pogledom pre nego što je nastavio da skače držeći nos nešto niže nego ranije.

Začuo se niz kratkih šištavih zvukova, koje je ispustila gospođa Plitiver. „Jogunast dečak! C, c, c! Dobro je što vaša majka nije ovde da to vidi. Eglantina!“ Gospođa Plitiver je iznenada počela da doziva. Iako je bila slepa, u svakom trenutku je znala šta mladi sovići rade. Čula je kako Eglantina kljunom drobi bubu iz gnezda. „Spuštaj tu bubu. Sove ne jedu bube iz gnezda. Kućne zmije jedu bube iz gnezda. Ako tako nastaviš, postaćeš toliko debela i mlohava da nećeš biti spremna za Ceremoniju prvog mesa i Ceremoniju prvog krzna, kao ni za Ceremoniju prvih kostiju, i tada – pa, znaš šta tada sledi. Tvoja majka je upravo u potrazi za lepom, debeljuškastom voluharicom s mekim krznom za Sorenovu Ceremoniju prvog krzna. Možda će pronaći neku finu, koprcavu stonogu za tebe.“

„Oooh, njih je baš zabavno jesti!“, uzviknu Soren. „Sve njihove nožice ti tapkaju niz jednjak.“

„O, Sorene, pričaj mi kako si prvi put jeo stonogu“, molila ga je Eglantina.

Gospođa Plitiver je tiho uzdahnula. Kako je to slatko! Eglantina je upijala svaku Sorenovu reč. Prava sestrinska ljubav. A Soren je uzvraćao istom merom. Nije bila sigurna šta se dogodilo sa starijim bratom, Kladom. Uvek bi u leglu bio po jedan jogunast mladunac, ali Klad je bio više nego jogunast. *Nešto... nešto je...*, gospođa Plitiver je napeto razmišljala. Nešto je veoma čudno u vezi s Kladom. Vrlo neprirodno, vrlo nekukuvijski.

„Pevaj mi pesmu o stonogi, Sorene! Pevaj!“

Soren je širom otvorio kljun i počeo da peva:

Šta se to koprca,
 Od čega ti se štuca
 Kada ga jedeš?
 Zbog čijih sitnih nožica
 Srce brže zakuca?
 Zbog tih malih puzavaca
 Od veselja sve puca.

Ukusna je stonožica
 Moja omiljena bubica,
 I uvek želim još.
 Tog insekta obožavam
 Više od kukca i cvrčka,
 Od kojih mi u stomaku krčka.
 Samo stonogom sočnom
 Da se gostim žudim,
 I biću srećan zauvek.

Dok je Soren završavao pesmicu, njegova majka je uletela u rupu i spustila voluharicu ispred sebe. „Fina je i debela, dragi. Ima je dovoljno za tvoju Ceremoniju prvog krzna i Kladovu Ceremoniju prvih kostiju.“

„Želim svoju voluharicu!“, reče Klad.

„Gluposti, dragi, ne bi mogao celu da slistiš.“

„Celu da slistiš!“, ciknula je Eglantina. „O, mama, obožavam čudne reči.“

„Želim svoju voluharicu“, insistirao je Klad.

„Slušaj, Klade.“ Marela je fiksirala sina mračnim, čvrstim pogledom. „Nećemo bacati hranu. Ovo je veoma

velika voluharica. Ima dovoljno mesa za tvoju Ceremoniju prvih kostiju, Sorenovu Ceremoniju prvog krzna i Eglantininu Ceremoniju prvog mesa.“

„Meso! Ješću meso!“ Eglantina je poskočila od uzbuđenja. Potpuno je zaboravila na stonoge.

„Osim toga, ako želiš voluharicu samo za sebe, možeš sam i da je uloviš! Provela sam veći deo noći jureći ovu. U ovo doba godine nema mnogo hrane u Titu. Iscrpljena sam.“ Mesec, ogroman i žut, doplovio je na jesenje nebo. Činilo se kao da lebdi tik iznad velike jele u kojoj su živeli Soren i njegova porodica i osvetljava šupljinu bledom svetlošću. Bila je to savršena noć za ceremonije koje sove toliko vole i koje obeležavaju njihovo odrastanje.

Te noći, pred zoru, tri male sove su obavile svoje ceremonije prvog mesa, prvog krzna i prvih kostiju. Klad je iskašljao svoju prvu gvalicu. Bila je istog oblika kao njegov bubac, koji je pretvorio otpad u čvrsto sabijenu kuglu kostiju i krzna. „Oh, lepa gvalica, sine“, rekao je Kladov otac.

„Zaista“, saglasila se majka. „Veoma je ljupka.“

Klad je bar jednom u životu delovao zadovoljno. Gospođa Plitiver je u sebi pomislila da ptica s tako plemenitim probavnim sistemom ne može biti loša.

Cele noći, od trenutka kada je ogroman žut mesec počeo da klizi preko neba pa do prvih sunčevih zraka koji su najavili novu zoru, Noktus Alba je pričao priče koje sove vole da slušaju od vremena Glauksa. Glauks je najdrevniji red sova, od kojeg sve druge sove potiču.

Otac je započeo priču:

„Nekada davno, u vreme Glauksa, postojao je red viteških sova, iz kraljevstva po imenu Ga'hul. Svake noći su letele u tamu da čine plemenita dela. Govorile su samo istinu, ispravljale nepravdu, pomagale slabima, lečile slomljene, savladavale ohole i pokoravale one koji zlostavljaju krhke. Uzvišenih srca, leteli su...“

Klad zevnu. „Da li je ta priča istinita ili šta, tata?“

„To je legenda, Klade“, odvratio je njegov otac.

„Ali, da li je istinita?“, gundao je Klad. „Volim samo istinite priče.“

„Legenda je priča koju počinješ da osećaš u stomaku i koja postaje istinita u tvom srcu. Čini da postaneš bolja sova.“